

ΡΟΜΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τέμπετον ἀριθμώνας χρόνον
τήν κλεινὴν ἀκούομεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἐτος χίλια κ' ἔννια κ' ἑτηκόσια,
νέα πλάσας' στα νύφη παύσασα.

Δεκαετία τοῦ Δεκιμβρίου,
βρασμὸς μεγάλος Βουλευτηρίου.

Χίλια δύο κ' ἑκατό
καὶ τὸ τεῦχος χαίρετά.

**Μετὰ φωνὴ κ' ἐγὼ θὰ βγάλω
γὰρ τὸν γέρο τὸν μεγάλο.**

Στεφανωμέν' ἡ μνήμη σου τοῦ κόσμου τὴν λατρεία
φεγγοδολεῖ παντοτεινὰ μέσα σ' τὴν ἱστορία,
καὶ σ' τὴ γιορτὴ σου σήμερα τὴν κοσμαγαπημένη
κάνεις μεγάλος καὶ μικρός χωρὶς γιορτὴ δὲν μένει.

Ἐδῶ κ' ἔχει τρανολαλεῖ μὲ λευκοφόρα φήμη:
εὐλογητὴ τοῦ Γλάδοπινος κ' ἡ γέννησις κ' ἡ μνήμη,
καὶ χέρια, ποῦ μ' ἀπελπίσασ' κτυπάει τὸνα τάλλο,
σφυκταγαχαλιῶν σήμερα τὸ μῆμα τὸ μεγάλο.

Καιρός μεγάλος πούφυγε μὲ τὸν μεγάλο γέροντα,
ποῦ λόγχαϊς δὲν ἀστράφτανε μονάχα γὰρ συμφέροντα,
κ' ἐπέτασαν ἀνθρωπινῆς διπλωματίας χρόνοι,
ποῦ τὴν ἔμπνοῦσαν κάποτε καὶ τῆς σκλαβιάς οἱ πόνοι.

Ἄκου καὶ μὲς σ' τὸ μῆμα σου τῶν ἀδυνάτων στόνους,
ποῦ δὲν τοὺς νόμιζες καὶ σὺ γ' ἀπόπαιδα τῆς μοίρας,
καὶ ἔβρινα, γέροντα, νὰ δῆς σ' τοὺς ἑκατό σου χρόνους
πὺς ἐμπορεῦνται τοὺς λαοὺς πολιτικὰ τῆς ἱλρας.

Μπαίνεις σ' τὸ Βουλευτήριον τὸ τεῦχος τὸ σωτήριον.

Τὸ τεῦχος γρήγορα φέρε, κλητήρα,
γ' αὐτὸ καθένος μὲ ἐξεδόσει...
τὸ τεῦχος ἀργίως... καθὼ ποῦ πῆραι...
τὸ τεῦχος φέρε, ποῦ τοῦ γανόνει.

Φέρετε τὸ τεῦχος καὶ τὰ χαρτιά μου,
τὸ τεῦχος σκοῦζουν μέσα σ' αὐτὰ μου,
τὸ τεῦχος ψάλλουν καὶ τραγουδοῦν,
τὸ τεῦχος θέλουν μάλισ μ' ἔδου.

Γ' αὐτὸ τὸ τεῦχος βοή μεγάλη...
ἔγινε φάσμα καὶ μὲ διώκει...
δῶσ' σ' τὸν Σπράτο, δῶσ' σ' τὸν Ράλλη,
μὰ δῶσε κ' ἔνα σ' τὸν Θεοτόφι.

Φέρετε τὸ τεῦχος τοῦ κ. Θανάση...
γὰρ τοῦτο λύσσα τοὺς ἔχει κ' ἔσει...
Τὸ τεῦχος γρήγορα φέρε, παιδί...
καθένος ἀφίρως γὰρ νὰ τὸ δῆ.

Τὸ τεῦχος γρήγορα... τὸ θέλουν διο...
σ' αὐτὸ στρατεύματα, σ' αὐτὸ καὶ στόλοι...
οἱ τοῦτο νοῦμερα μικρὰ μεγάλα
παρασκοτίζουνε κάθε κεφάλια.

Φέρετε τὸ τεῦχος... ἀνάθεμά το...
γ' αὐτὸ φωνάζει κάθε καθῆνι
πὺς μ' ἀράει τὸχο γεμάτο,
καὶ ἠητορεῖται καὶ ἐσοποθόνει.

Τὸ τεῦχος γρήγορα τοῦ κ. Θανάση...
σ' τὸν Ἀγγελόπουλο δὸς νὰ διαβάσω,
κ' ὁ Πηλὸ τὸ τεῦχος νὰ μελετήσω
καὶ νὰ θαυμάσω καὶ νὰ σοσίσω.

Δὸς τὸ σὲ μίαν κ' ἄλλην μερίδα...
λάμπε νὰ λάμψω, φέρε νὰ φέσω...
διοὶ τὰ μάτια κάνουν γαρίδα
καὶ τὸ κυττάζουν καὶ μέσα κ' ἔσω.

Ἄδεται τὸ τεῦχος πὺς ἐτυκόθη...
μὲ τοῦτο χρόνον κληρονομαί...
σ' αὐτὸ περίσσευμα μὲ τὸ τσουβά...
πράσινο ἔωφύλλο τοῦχομα βάλει.

